

[Forsvarsministeren.]

tale sig og give ministeriet de råd ud fra et sagligt synspunkt, som måtte kunne gives i den pågældende situation.

Jeg tror derfor ikke, det er rigtigt, når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard siger, at der er utryghed overfor det militære byggeri i almindelighed. For det første bestræber man sig fra departementets side for på forhånd at give en virkelig fyldestgørende redegørelse til bevillingsmyndigheden for alle de projekter, som foreligger, og desuden sørger vi for i praksis gennem det omtalte sagkyndige udvalg på alle disse områder på ethvert tidspunkt at få arbejdet gennemført under hensyntagen til, hvad sund økonomi kræver, men naturligvis også under hensyntagen til det, som et flertal her i rigsdagen har krævet.

At det ærede medlem har mistillid til mig i almindelighed, er ikke nyt for mig. Jeg tror ikke, der er noget at gøre ved det, men jeg tror rigtignok, at denne mistillid hviler på et noget luftigt grundlag og i hvert fald ikke på saglige realiteter.

Bertel Dahlgaard: Jeg tror, den højtærede minister har misforstået mig. Jeg ønskede ikke at udtale en almindelig personlig mistillid til den højtærede minister. Jeg har på mange andre områder tillid til ministeren. Hvis det kun var mig, der med hensyn til dette byggeri havde mistillid til ministeren, havde det måske mindre betydning for ham, men jeg understreger, at det er noget, der breder sig. Jeg vil gerne have det opfattet, jeg vil ikke sige som et venneråd, men som et memento, når jeg siger, at ministeren måske kunne tage sig lidt sammen i den kommende tid og udøve sin virksomhed med noget større myndighed der, hvor han sidder.

Den højtærede minister har jo nu forsåvidt gjort afbigt for, at sagen ikke igen har været forelagt finansudvalget. Han siger, at de foretagne ændringer ikke har fordyret byggeriet. I sin skrivelse til finansudvalget har ministeren været noget mere forsigtig, idet han siger, at i det store og hele må man regne med, at ændringerne ikke har fordyret byggeriet. Jeg tror ikke på det, men det er noget, det ikke er muligt at konstatere, bl. a. af den grund, som jeg fremførte for lidt siden, at man ved at undlade opførelse af et vist byggeri indenfor denne bevilling er kommet til at råde over beløb, som man derefter har kunnet anvende på de andre områder, og derfor blev der tale om fordyrelse. Jeg er ked af, at den højtærede minister ikke udtalte sig om det punkt,

som forsåvidt er det alvorligste i hele denne sag, nemlig at forsvarsministeriet simpelt hen, sandsynligvis meget fornuftigt, lader være med at opføre visse bygninger, som der ikke er brug for, og derigennem sparer penge og derefter ganske roligt uden at spørge finansudvalget bruger disse penge på andre områder. Jeg vil gerne have en udtalelse af den højtærede forsvarsminister om, om han har den anskuelse, at forsvarsministeriet kan gøre det på områder, hvor det drejer sig om så store beløb som her, for i så tilfælde er det klart, at vi et helt andet sted må have skabt klarhed over, om forsvarsministeriet har en sådan bevægelsesfrihed, at det kan gøre noget sådant uden at få bevillingsmyndighedernes sanktion.

Forsvarsministeren (*Harald Petersen*):

Må jeg først med hensyn til fordyrelsen sige, at siden disse forskellige arbejder blev projekteret, er der sket en almindelig forhøjelse af byggeindekset på ca. 40 pct. Den merbevilling, man har søgt, er på 30 pct. Det kunne tyde på, at byggeriet rent omkostningsmæssigt ikke har været anlagt ud fra forkerte forudsætninger. Jeg synes, det ærede medlem overser, at man i hele dette depotbyggeri, dette ekstraordinære byggeri, har været udsat for et ganske usædvanligt pres på grund af begivenhederne. Man vidste i 1949, at der efter Atlantpagtens vedtagelse også her til landet ville komme en våbenhjælp. Vi havde på det tidspunkt ikke depotplads til disse våben, og man søgte til at starte med såvidt muligt at få plads i bestående huse og etableringer, men man vidste, at man stod overfor et meget ekstraordinært krav.

Man rejste sagen fra bygningsmyndighedernes side allerede i 1949. Man ville ikke på det tidspunkt tage stilling til det, fordi man ikke havde det tilstrækkelige overblik over, hvad der ville komme, hvor meget der ville komme, og i hvilke terminer det ville komme. Derfor blev behandlingen i 1950 også relativt langsom, både med hensyn til forelæggelsen for bevillingsmyndighederne og med hensyn til bevillingsmyndighedernes stillingtagen, og dertil kom yderligere de betingelser, som bevillingsmyndighederne krævede iagttaget ved dette ekstraordinære byggeri. Derfor var det først i løbet af det sidste halvår eller måske det sidste kvartal i 1950 muligt at komme i gang med dette absolut påkrævede byggeri for at skaffe plads til det materiel, der i stadig større udstrækning veltede ind i landet; man blev kritiseret for, at man måtte lade visse ting stå under åben himmel,